

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové, soudce Miroslava Makajeva a soudkyně Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobce: **Česká 458 z.s.**, IČO: 4964659
sídlem Lipka 11, 257 56 Neveklov

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

za účasti: **KAMENOLOMY ČR s.r.o.**, IČO: 49452011
sídlem Polanecká 849, Ostrava – Svinov
zastoupena advokátem JUDr. Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D.
sídlem Dvořákova 1624, 250 82 Úvaly

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2023, č. j. MŽP/2022/500/2880,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2023, č. j. MŽP/2022/500/2880, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „žadatelka“) požádala dne 12. 8. 2021 Krajský úřad Středočeského kraje – Odbor životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“) o udělení výjimky ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů – mravence (*Formica spp.*), čmeláka včetně pačmeláka (*Bombus spp.*), zlatohlávka tmavého (*Oxythyrea funesta*), ještěrky obecné (*Lacerta agilis*), slepýše křehkého (*Anguis fragilis*), koroptve polní (*Perdix perdix*), ťuhýka obecného (*Lanius collurio*) a výra velkého (*Bubo bubo*).
2. O tuto výjimku z obecného zákazu uvedeného v § 50 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), žádala podle ustanovení § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, a to z důvodu plánovaného pokračování těžebních prací v kamenolomu Oušnice na pozemcích s parcelními čísly: 5036/6, 5036/7, 5036/8, 5036/9, 5036/12, 5036/17, 5036/19, 5036/26, 5036/35, 5036/37, 5036/38, 5036/41, 5036/48, 5036/43, 5036/44, 5018/1, 5018/5, 5039/3, 5039/4, 5039/5, 5040/3, 5038/1, 5039/6, 5021/1, 5037, 5023, 5022, 5036/3, 5036/21, 5036/25, 5018/4, 5036/5, 5036/23, 5036/24, 5024, 5036/22, 5036/20, 5021/3, 5036/1, 5039/1, 5039/2, 5041/1, a 4009/2. Všechny dotčené pozemky se nacházejí v katastrálním území Mlékovice u Neveklova ve výhradním ložisku Chrástany – Oušnice (3047700).
3. Krajský úřad nejprve rozhodnutím ze dne 1. 11. 2021, č. j. 101874/2021/KUSK, žadatelčině žádosti vyhověl a výjimku povolil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 6. 2022, č. j. MZP/2022/500/10, rozhodnutí krajského úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.
4. Krajský úřad v rámci nového projednání věci žadatelčině žádosti opětovně plně vyhověl rozhodnutím ze dne 15. 9. 2022, č. j. 115442/2022/KUSK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvním výrokem prvostupňového rozhodnutí povolil výjimku ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje slepýše křehkého (*Anguis fragilis*), zlatohlávka tmavého (*Oxythyrea funesta*), čmeláka (*Bombus spp.*) a mravence (*Formica spp.*) ve smyslu § 56 odst. 1 věty první zákona o ochraně přírody a krajiny. Druhým výrokem pak povolil i výjimku ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje živočichů, kteří jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, konkrétně ještěrky obecné (*Lacerta agilis*), koroptve polní (*Perdix perdix*), ťuhýka obecného (*Lanius collurio*) a výra velkého (*Bubo bubo*) podle § 56 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny. Současně k povoleným výjimkám stanovil řadu podmínek.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce bránil odvoláním. O něm žalovaný rozhodl v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že jej jediným výrokem zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žaloba

6. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.
7. Žalobce předesílá, že obě rozhodnutí jsou podle něj nezákonná a že postup žalovaného i krajského úřadu byl zcela nedostatečný. Závěry uvedené v odůvodnění obou rozhodnutí nadto nesplňují požadavky podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a obě rozhodnutí jsou tedy i nepřezkoumatelná.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

8. Žalobce nejprve rekapituluje skutkový stav věci. Uvádí, že žadatelka již jednou v minulosti (dne 17. 12. 2020) obdobnou žádost podala. K ní doložila zpracovaný biologický průzkum lokality tak, jak jí uložilo stanovisko EIA pro případ dalšího projednávání záměru v navazujícím řízení. V žádosti se žadatelka dovolávala ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (dále jen „horní zákon“), který ukládá těžební společnosti hospodárně využít ložiska suroviny. Jako podpůrnou argumentaci uváděla soulad s územním plánem města Neveklov, v němž je v minulosti stanovený dobývací prostor veden jako plocha pro výrobu a skladování. Žadatelka žádost odůvodňovala rovněž zachováním pracovních míst. Žádost z prosince roku 2020 však krajský úřad zamítl s odůvodněním, že nebyl doložen či specifikován takový veřejný zájem na realizaci záměru, který by převažoval nad zájmem na ochraně přírody. V rámci odvolacího řízení žalovaný rozhodnutí krajského úřadu potvrdil. I podle něj žádosti chyběly přesvědčivé důkazy o aktuální nutnosti těžby, významnosti a jedinečnosti ložiska a potřebě jeho využití ve prospěch společnosti jako celku. V rámci druhé žádosti, která je předmětem přezkoumávaného rozhodnutí, žadatelka opět trvá na odůvodnění své původní žádosti. K současné žádosti oproti žádosti předchozí nepředložila nové podklady pro rozhodnutí, kromě vyjádření České geologické služby ze dne 30. 6. 2021. Dále žalobce rekapituluje i průběh řízení o aktuální žádosti.
9. Stěžejní žalobní námitkou proti napadenému rozhodnutí je žalobcem tvrzená nepřezkoumatelnost. Žalobce uvádí, že ve svých vyjádřeních k žádosti a odvoláních své námitky jednoznačně specifikoval, přičemž krajský úřad a žalovaný se s nimi vypořádali jen vágně a s některými se nevypořádali vůbec. K tomu žalobce cituje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), konkrétně na rozsudky ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, a ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 As 250/2015-92, z níž vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí a proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené.
10. Žalobce k tomu dále uvádí, že v průběhu celého řízení namítal, že nebyl prokázán převažující veřejný zájem na těžbě stavebního kamene nad ochranou přírody a naléhavost řešení, které by ospravedlňovalo vydání výjimky.
11. Argumentace žadatelky i správních orgánů je založena na vyjádření České geologické služby, které opatřila žadatelka, které není závazným stanoviskem. K vyjádření České geologické služby formuloval žalobce v rámci řízení výhrady, které zpochybňují jeho věrohodnost. S těmito výhradami se žalovaný nevypořádal. V napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že orgánu ochrany přírody nenáleží řešit, prověřovat a napravovat žalobcem tvrzená rozporná vyjádření, zavádějící údaje a zamlčení podstatných parametrů ve vyjádření České geologické služby pro nedostatek kompetence. Podle žalobce se přitom jedná o rozpory, které jsou stěžejní při posuzování převažujícího naléhavého veřejného zájmu při těžbě oproti ochraně přírody.
12. Ve vyjádření jsou na podporu nutnosti okamžitého dotěžení lomu Oušnice kupříkladu uvedeny těžební lokality s nízkou životností, ale naopak nejsou uvedeny lomy, které mají zásoby na desítky let. Nejsou v něm uvedeny ani další dostupné zdroje kameniva, recyklace apod. Tyto údaje jsou přitom veřejně dostupné, a to tím spíše pro orgán státní správy, který je zřizovatelem České geologické služby. Na tuto námitku krajský úřad ve svém rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

uvedl, že není kompetentní žalobci sdělit, proč nejsou některé těžební prostory ve vyjádření České geologické služby uvedeny.

13. Česká geologická služba dále uvedla graf s názvem „*Vývoj celkové roční produkce kameniva z výhradního ložiska Chrástany – Oušnice (od roku 1984 do roku 2020)*“. Od osmdesátých let minulého století až do roku 2005 byl přitom lom využíván pouze pro filmové účely. Žalovaný přesto přejal takováto zjevně neúplná a nepravdivá tvrzení do odůvodnění napadeného rozhodnutí a opírá o ně své úvahy o naléhavosti jiného veřejného zájmu. Nereflektoval ani žalobcovy námitky týkající se povinnosti zachování trvale udržitelného rozvoje. Horní zákon ukládá těžební společnosti hospodárné využití ložiska, neukládá však, že ložisko musí být vytěženo ihned, pokud k tomu nejsou předpoklady.
14. Napadené rozhodnutí dle žalobce přejalo i další nepravdivá tvrzení z vyjádření České geologické služby. Například, že není jiný způsob dotěžení zásob v lomu možný, protože jeho prostorové dispozice neumožňují vytěžit jen zásoby bez zahloubení a teprve po dalším období plochu zahlubovat. Podle žalobce postrádá logické technické opodstatnění i závěr žalovaného, že je zahloubení zapotřebí řešit souběžně s rozšířením těžební plochy (jak je zaznamenáno ve vyjádření České geologické služby).
15. Žalovaný rovněž nevzal při rozhodování o naléhavosti jiného veřejného zájmu v potaz ani žalobcovu námitku, že do bilance stavebního kamene v oblasti je nutno započítat i přebytek vytěženého materiálu při výstavbě dálnice D3, jak uvádí závazné stanovisko EIA k její stavbě. Přebytek materiálu z ražby tunelů přitom několikanásobně převyšuje zásoby v lomu Oušnice. Na tuto námitku žalovaný adekvátně nereagoval, naopak stavbu dálnice D3 považoval za argument pro vydání výjimky.
16. Žalovaný nijak nereagoval ani na žalobcovu námitku, v níž vyčíslil, že by při neobnovení těžby v lomu Oušnice produkce kameniva v rámci celé ČR poklesla maximálně o 0,2 %. Nijak nereagoval ani na další žalobcovu námitku (doloženou veřejně dostupnými ceníky kameniva), že dvouleté zastavení těžby se nijak neprojeví na dostupnosti ani na ceně produktů nad rámec inflace. Zástupce žadatelky navíc při místním šetření o povolení hornické činnosti prohlásil, že na kamenivo z lomu nemá okamžitý odbyt a zákazníky by musel teprve získat. Sama žadatelka navíc disponuje několika těžebními závody, ze kterých potřeby svých současných odběratelů pokrývá.
17. K této části námitek žalobce uzavírá, že pokud orgánu ochrany přírody nepřísluší posuzovat, resp. rozhodovat o nutnosti těžby, jak je uvedeno na straně 9 napadeného rozhodnutí, tak těžko může posuzovat naléhavost jiného veřejného zájmu.
18. Žalobce dále namítá, že správní orgány neposoudily existenci jiného uspokojivého řešení. Z žadatelčiny žádosti ani spisového materiálu podle něj nevyplývá, že by správní orgány jiné uspokojivé řešení vůbec zkoumaly. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí, že nalézat zcela nové a vhodnější řešení záměru pokračovat v hornické činnosti není namístě, neboť posouzení přijatelnosti záměru v pokračování v hornické činnosti z hlediska životního prostředí jako celku již proběhlo v procesu EIA.
19. V rámci procesu EIA však nebyly posuzovány žádné alternativy vedení záměru ani jiná technologická opatření, přestože je státní orgány i dotčená veřejnost požadovaly. Nebyla vyhodnocena ani „nulová“ varianta. Není tedy naplněna ani zákonná podmínka § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40, č. 3343/2016 Sb. NSS, v němž NSS učinil závěr, že „[k]

tomu, aby stanovisko EIA skutečně představovalo překážku pro zkoumání jiných možných podob záměru v rámci řízení podle § 56 zákona o ochraně přírody, musí být v rámci procesu EIA posouzeny ty varianty záměru, které reálně připadají v úvahu. Jestliže posuzování vlivů na životní prostředí pomine některou variantu, která by mohla představovat menší zásah do předmětu ochrany zákona o ochraně přírody, nezbyvá, než aby ji plnohodnotně posoudil orgán ochrany přírody v řízení o výjimce ze zákazu škodlivě zasahovat do vývoje zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů. V takovém případě totiž stanovisko EIA neposkytuje dostatečnou oporu pro závěr, že neexistuje jiné uspokojivé řešení“.

20. Krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvádí, že žadatelčin záměr „Zahloubení a těžba v lokalitě Ouštica“ byl podroben posouzení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, a výsledkem tohoto posouzení je kladné závazné stanovisko. To podle krajského úřadu znamená, že vliv záměru na všechny složky životního prostředí je únosný. Neuvádí ale, že toto souhlasné stanovisko obsahuje celou řadu podmínek pro realizaci záměru, včetně obstarání výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. To, že bylo vydáno souhlasné stanovisko EIA s podmínkami, tak nelze považovat za argument pro vydání výjimky. S kladným stanoviskem EIA lze nadto polemizovat až v navazujících řízeních.
21. Žalobce s ohledem na uvedené uzavírá, že obě rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Oba správní orgány se nedostatečně vypořádaly s žalobcovou argumentací, mechanicky převzaly názor České geologické služby, neuvedly žádnou vlastní relevantní úvahu, a to především k otázce, zda převažuje veřejný zájem na těžbě na zájmem na ochraně zvláště chráněných živočišných druhů.

Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby.
23. K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že se námitkami žalobce podrobně zabýval na stranách 6 až 10 napadeného rozhodnutí a stejně tak se jimi zabýval i krajský úřad na stranách 6 až 25 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný zdůrazňuje, že v souladu s názorem krajského úřadu, ale i rozsudkem NSS ze dne 6. 5. 2009, č. j. 4 As 68/2008-138, lze shledat veřejný zájem na řádném využívání nerostného bohatství, resp. na hospodárném využití ložiska ve smyslu § 30 odst. 1 horního zákona rozšířením těžby o 2,69 ha k hranicím dobývacího prostoru a zahloubením těžby o jednu etáž, tedy o pokračování hornické činnosti tak, aby těžebními pracemi došlo k co nejúplnějšímu dočerpání zásob v daném prostoru. Žalovaný rovněž upozorňuje na to, že vhodnost dotěžení zásob rohovce v předmětné lokalitě spočívá z pohledu ochrany přírody v tom, že jde pouze o velmi umírněný zásah do ochranných podmínek daných zvláště chráněných druhů v lokalitě, která je obdobnými zásahy člověka již v tuto chvíli dotčena. Ve využití vyjádření České geologické služby jako jednoho z podkladů pro rozhodnutí nevidí žalovaný žádnou vadu a žalobce obecnými poukazy na jeho nedostatky nevyvrátil závěry z něj plynoucí, které podporují úvahy o naléhavosti navrhovaného záměru a o převážení zájmu na dotěžení stavebního kamene nad zájmy ochrany přírody. K těmto dvěma kolidujícím zájmům žalovaný konstatuje, že předmětné živočišné druhy budou zasaženy pouze okrajově, nikoliv existenčně, čemuž by měla odpovídat i úvaha správních orgánů hodnotící kolidující veřejné zájmy. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 As 10/2013-

38. Dotčený prostor není podle žalovaného nijak unikátní a ve vztahu k dotčeným druhům lze očekávat pouze částečné snížení nabídky potravních a hnízdních biotopů. Jedná se o druhy v krajině rozšířené, které nejsou nijak vázány jen na existující lom Oušnice a jeho bezprostřední okolí, ale přirozeně využívají volně dostupného širokého neohrazeného prostředí zemědělských či lesních pozemků a tuto možnost neztratí ani při pokračování v hornické činnosti. Míru dotčení jednotlivých exemplářů lze pak na základě podkladů ve správním spisu hodnotit skutečně jako nevýznamnou. Při využívání ložiska může vždy dojít k nějakému dotčení předmětných druhů, i proto je žádoucí omezit zásah na nezbytně nutnou míru za současného stanovení podmínek pro co nejmenší škodlivý vliv na tyto druhy. Lze shrnout, že žalobcovy námitky ve vztahu k veřejným zájmům a jejich poměřování byly v řízení vypořádány dostatečně a způsobem aprobovaným judikaturou NSS (srov. rozsudek ze dne 16. 3. 2016, č. j. 2 As 155/2015-84).

24. Žalovaný rovněž nesouhlasí s žalobcovým tvrzením, že nebyly naplněny podmínky § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, konkrétně, že v řízení nebyla zkoumána otázka „*neexistence jiného uspokojivého řešení*“. Napadené rozhodnutí se shodnou námitkou zabývá na stranách 11 a 12 a prvostupňové rozhodnutí na stranách 20 až 22. K žalobcově odkazu na rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40, žalovaný uvádí, že na tento rozsudek reaguje dále rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 As 180/2015-51, podle něhož „*lže pravdou, že stěžovatel dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40, publ. pod č. 3343/2016 Sb. NSS, podle něhož z požadavku na prověření existence jiného uspokojivého řešení v případech zamýšleného zásahu do biotopů zvláště chráněných druhů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropské unie, skutečně vyplývá, že ačkoliv orgán ochrany přírody posuzuje pouze variantu záměru předloženou žadatelem, je zároveň nezbytné, aby posoudil, zda neexistuje jiné uspokojivé řešení. Uvedený závěr je ovšem třeba vykládat v mezích zákonné pravomoci a působnosti rozhodujícího správního orgánu, neboť pouze v tomto rámci může předmětný správní orgán existenci jiného uspokojivého řešení reálně posuzovat. Jak rovněž ve zmíněném rozsudku uvedl šestý senát Nejvyššího správního soudu, nezbytnou podmínkou toho, aby mohla být v řízení dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny zvažována nová varianta, je její reálnost a uskutečnitelnost a zároveň musí být věrohodně doloženo, že daná varianta může představovat menší zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů (viz bod 42 citovaného rozsudku). Nejsou-li dané podmínky splněny, nemůže správní orgán v řízení o udělení výjimky „svévolně“ posuzovat reálnost jiných potenciálních variant, k jejichž posouzení jsou určena jiná řízení a jež spadají do působnosti jiných orgánů. V tomto smyslu je v dané věci třeba přezkoumat i postup správních orgánů při zvažování existence jiného uspokojivého řešení ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny*“. Žalovaný k tomuto shrnuje, že v případě pokračování těžby v kamenolomu Oušnice neexistovalo v době rozhodování o výjimce jiné reálné a uskutečnitelné řešení s menšími negativními dopady, a to zejména z důvodu velmi nízkého negativního ovlivnění druhů v posuzované lokalitě. Nelze akceptovat náhled, že jiné uspokojivé řešení je tzv. nulová varianta záměru, neboť to přímo koliduje s existencí relativně naléhavého veřejného zájmu na vytěžení lomu Oušnice.

25. Žalovaný uzavírá, že prvostupňové rozhodnutí navíc stanovilo podmínky pro ochranu předmětných druhů a přejalo je jako vedlejší ustanovení výroku, byť rozhodnutí o druhové výjimce ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny není navazujícím řízením na proces EIA.

Vyjádření žadatelky

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

26. Žadatelka úvodem svého vyjádření předesílá, že vzhledem k tomu, že podstatou žaloby jsou tvrzení o nepravdivosti některých skutečností uvedených ve vyjádření České geologické služby, požádala o vyjádření se k těmto žalobním bodům přímo Českou geologickou službu. Česká geologická služba ve svém vyjádření k žalobním bodům ze dne 13. 7. 2023, které žadatelka coby přílohu k vlastnímu vyjádření soudu předkládá, odmítá námitky žalobce týkající se toho, že Česká geologická služba ve svém vyjádření v rámci správního řízení neuvádí lomy, které mají zásoby na desítky let a ani další dostupné zdroje kameniva. Stejně tak odmítá tvrzení o nevyužívání lomu Oušnice do roku 2005, o tom, že její tvrzení týkající se neexistence jiného způsobu dotěžení zásob v lomu postrádá technické opodstatnění, o tom, že není vzato v úvahu, že do bilance stavebního kamene v oblasti je nutné započítat i přebytek vytěženého materiálu ze stavby dálnice D3, o tom, že není reagováno na to, že vyčíslení ztráty produkce z celkového objemu vytěženého kameniva v rámci ČR by byl max. 0,2 % a konečně o tom, že z veřejně dostupných ceníků kameniva lze doložit, že se dvouleté zastavení těžby nijak neprojevilo na dostupnosti ani na ceně produktů nad rámec inflace. Žadatelka se s vyjádřením České geologické služby k žalobě plně ztotožňuje.
27. Žadatelka dále dodává, že správní orgány podle ní zjistily stav věci bez důvodných pochybností, a dokonce provedly důkazy nad rámec své povinnosti. Pokud by správní orgány vycházely z neodůvodněných tvrzení žalobce, opřely by své rozhodování o skutkové závěry buď nepodložené nebo podložené nevěrohodnými důkazy. Žalobcova tvrzení byla správními orgány přesto prověřována, v odůvodnění dostatečně vypořádána a vyvrácena. Co se týče údajného opomenutí posuzování jiného uspokojivého řešení, tak k tomu žadatelka dodává, že součástí jejího záměru jsou i kompenzační opatření zlepšující podmínky pro rozšíření zvláště chráněných druhů, zvláště po provedení rekultivace. Pokud správní orgány konstatovaly, že negativní dotčení posuzovaných živočichů je nízké nebo žádné a že potenciální negativní dopady jsou eliminovány podmínkami rozhodnutí, pak musí platit, že varianta řešení včetně navrhovaných kompenzačních opatření v rámci rekultivace je z hlediska zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny uspokojivější než původně navrhovaný záměr, který byl předmětem posuzování vlivů na životní prostředí.

Replika

28. Žalobce v replice opakuje žalobní body týkající se nevypořádání námitek, které v průběhu řízení uplatnil. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí prohlásil, že není kompetentní k posouzení nutnosti těžby v dané lokalitě, přestože je to pro stanovení míry veřejného zájmu na těžbě kamene naprosto rozhodující. Žalobce opakuje, že trvá na tom, že žalovaný nijak neobjasnil, v čem spatřuje převahu jiného veřejného zájmu nad zájmem na ochranu přírody, v čem je dle něj specifikován jiný naléhavý důvod sociálního a ekonomického charakteru a jeho převaha nad zájmem ochrany přírody. Z napadeného rozhodnutí není patrný sociální a ekonomický účinek, který by měl nastat obnovením provozu lomu. Totéž se týká neprokázání naléhavosti řešení, které by ospravedlňovalo vydání výjimky.
29. Žalobce k replice připojil usnesení Obvodního báňského úřadu pro území hlavního města Prahy a Středočeského kraje ze dne 4. 10. 2023, č. j. SBS 44706/2023/OBÚ-02, kterým se přerušuje řízení o žadatelčině žádosti o povolení hornické činnosti. K němu žalobce uvádí, že žadatelka byla vyzvána, aby doložila právně relevantní doklad o vyřešení střetu zájmů mezi ní a účastníkem řízení M. Š. Žadatelka však v tomto ohledu nevyvíjela žádnou činnost k řešení střetu zájmů a žádala o prodloužení lhůty o jeden rok. Výše uvedeným usnesením báňský úřad žádosti o prodloužení lhůty fakticky vyhověl. Z uvedeného je dle žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

patrné, že žadatelka není vedena snahou o co nejrychlejší povolení těžby v lomu, ale naopak jí jde spíše o průtahy řízení. Její postup je v přímém rozporu s jejím tvrzením uvedeným v žádosti o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve které argumentuje naléhavostí povolení těžby v lomu.

Posouzení věci

30. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s. Ve věci rozhodoval soud bez jednání v souladu § 51 odst. 1 s. ř. s., a zároveň byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
31. Spornou otázkou mezi žalobcem a žalovaným je především přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, zejména s ohledem na žalobcem tvrzené nedostatky odůvodnění. Žalobce také sporuje, ačkoliv nikoliv zcela explicitně, samotné naplnění podmínek pro udělení výjimek podle ustanovení § 56 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.
32. Podle § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je zakázáno škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, zejména je chytat, chovat v zajetí, rušit, zraňovat nebo usmrctvat. Není dovoleno sbírat, ničit, poškozovat či přemísťovat jejich vývojová stadia nebo jimi užívaná sídla. Je též zakázáno je držet, chovat, dopravovat, prodávat, vyměňovat, nabízet za účelem prodeje nebo výměny.
33. Podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje na žádost toho, kdo zamýšlí uskutečnit škodlivý zásah, orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany. V pochybnostech o škodlivosti zamýšleného zásahu lze požádat o poskytnutí předběžné informace podle správního řádu.
34. Podle § 56 odst. 2 písm. c) téhož zákona lze výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů povolit v zájmu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti nebo z jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru a důvodů s příznivými důsledky nesporného významu pro životní prostředí.
35. Soud úvodem zdůrazňuje, že v projednávané věci se jedná o dvě výjimky, avšak vydané v rámci jediného rozhodnutí. První je výjimka udělená v režimu první věty § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny ve vztahu ke zvláště chráněným druhům živočichů, konkrétně slepýši křehkému, zlatohlávkou tmavému, čmeláku a mravenci. Druhou je výjimka udělená v režimu § 56 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny ve vztahu ke zvláště chráněným druhům, které jsou současně předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, konkrétně ještěrce obecné, koroptvi polní, ůhýku obecnému a výru velkému.

36. Výše uvedené je pro projednávanou věc stěžejní, neboť v případě první skupiny živočichů je k udělení výjimky zapotřebí toliko splnění podmínky existence převažujícího veřejného zájmu nad zájmem na ochraně přírody, zatímco v případě druhů, které jsou i předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze v projednávané věci tutéž výjimku udělit pouze tehdy, pokud neexistuje jiné uspokojivé řešení, povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany a současně existuje naléhavý převažující veřejný zájem sociálního či ekonomického charakteru.
37. Soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem dalšího hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009-71). K otázce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů soud v obecné rovině předeseílá, že požadavek, aby se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení, plyne z § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud se odvolací orgán nevypořádá s uplatněnými odvolacími námitkami, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).
38. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, v nichž se správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat, např. tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela reagovat a neučiní tak ani implicitně (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, č. 26/2009 Sb. ÚS, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). O nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31). Současně je třeba zdůraznit, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba v rámci soudního přezkumu nahlížet jako na jeden celek, tedy že se rozhodnutí mohou vzájemně argumentačně doplňovat v obou směrech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně a naopak.

Výjimka u zvláště chráněných druhů, které nejsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství

39. Jak již bylo řečeno výše, ne na všechny dotčené zvláště chráněné druhy živočichů se uplatní přísnější podmínky pro udělení požadované výjimky. Slepýš křehký (*Anguis fragilis*), zlatohlávek tmavý (*Oxythyrea funesta*), čmelák (*Bombus spp.*) a mravenec (*Formica spp.*) totiž Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

nejsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství. Pro udělení výjimky ze zákazu škodlivě zasahovat do jejich přirozeného vývoje je proto nezbytné splnění podmínek stanovených toliko v první větě § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. V jejich případě je tedy možné výjimku povolit za předpokladu, že jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem na ochraně přírody.

40. K této části odůvodnění týkající se udělení výjimky ve vztahu ke zvláště chráněným druhům živočichů, které nejsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, soud předesílá, že **žalobce**, ať už v rámci svých podání v průběhu správního řízení (vyjádření ze dne 11. 9. 2021 a odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí) nebo v rámci žaloby, **kromě obecné nepřezkoumatelnosti žádné konkrétní námitky proti udělení této výjimky nevznáší** (námitky, které v žalobě konkrétně vyjmenoval, se týkají částí vyjádření České geologické služby, které jsou relevantní výhradně pro otázku naléhavosti veřejného zájmu, která se však u druhů, které nejsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, neposuzuje). Leda snad ve vyjádření ze dne 11. 9. 2021, v němž uvádí, že biologický průzkum pracuje s plánovanými hodnotami roční těžby 30 tisíc metrů krychlových, zatímco v pasportu lomu Ouštica je uvedena roční těžba 80 tisíc tun. Biologický průzkum tak podle žalobce evidentně vycházel z chybných vstupních údajů a při navýšení těžby o více než 50 % by logicky došlo k většímu než uváděnému negativnímu zásahu. Zmíněné námitce se ovšem věnoval již krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí, když k ní uvedl mimo jiné to, že „1 m³ drčeného kameniva váží (v závislosti na velikosti frakce, hustoty kamene atd.) cca 2,10 t, ale může být i těžší. Když se potom metry krychlové roznásobí touto váhou, už je to 63 tisíc tun. Nesoulad mezi uvedenými údaji o roční těžbě pak přestává být příliš rozdílný“. Tuto námitku soud tedy považuje za vypořádanou, žalobce její věcné vypořádání nijak nezpochybnil.
41. Dále k obecné žalobní námitce nepřezkoumatelnosti a nenaplnění podmínek soud zdůrazňuje, že obecně uplatněnou námitku soud vypořádává taktéž toliko v obecné rovině (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2021, č. j. 3 As 109/2019-21). Není totiž úkolem soudu za žalobce domýšlet, proč by závěry správních orgánů měly být chybné (srov. přiměřeně např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2024, č. j. 8 Afs 25/2024-36).
42. Správní orgány měly v projednávané věci definovat „jiný veřejný zájem“ a odůvodnit, zda a proč podle nich převažuje nad zájmem na ochraně přírody.
43. Pojem „veřejný zájem“ není zákonem nikterak definován, což beze sporu klade na správní orgán vyšší nároky na jeho uchopení. Co je takovým veřejným zájmem, lze v praxi vysledovat zejména z politických a zákonodárných aktů legitimních orgánů, z politického diskursu, veřejného diskursu k nejrůznějším odborným otázkám aj. Judikatura dovodila, že veřejným zájmem je, „jestliže je zájmem celé společnosti nebo podstatné části společnosti (veřejnosti) a směřuje k všeobecnému blahu a dobru.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2017, č. j. 2 As 207/2016-46). Nadto z judikatury NSS vyplývá, že veřejný zájem (podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny) musí být výslovně formulován ve vztahu ke konkrétní posuzované záležitosti a musí být přesvědčivě odlišen od zájmu soukromého či kolektivního. Veřejný zájem je kategorie, která má u každého rozhodnutí svůj konkrétní obsah, jenž je spojen s okolnostmi řešeného případu. Je proto nezbytné, aby veřejný zájem byl správním orgánem výslovně a konkrétně formulován ve vztahu ke konkrétně řešené záležitosti. Je třeba jej vyvodit z právní úpravy a jejích cílů, z právní politiky a posouzením různých hodnotových hledisek podle úkolů správy v příslušných oblastech (sociální, kulturní, ochrany životního prostředí apod.) (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012-161, č. 2879/2013 Sb. NSS).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

44. Krajský úřad v rámci prvostupňového rozhodnutí (viz str. 14 a násl.) k otázce veřejného zájmu uvedl, že žadatelka žádá o výjimku za účelem pokračování v těžebních pracích v dobývacím prostoru Chrástany, ve výhradním ložisku Chrástany – Oušnice, které spočívají v zahloubení těžené plochy o jednu etáž a v postupu těžby východním a severovýchodním směrem k hranici dobývacího prostoru. Krajský úřad s odkazem na dokument Ministerstva průmyslu a obchodu s názvem „*Surovinová politika České republiky v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů*“ uvedl, že podle tohoto dokumentu je pro ČR žádoucí, aby byla její ekonomika nadále co možná nejlépe zabezpečena surovinovými vstupy. Mezi základní atributy takového zabezpečení patří hospodárné a efektivní využívání vlastního nerostného surovinového potenciálu. Proto se má při dodržení dalších podmínek přednostně využívat nerostný surovinový potenciál ČR. Krajský úřad dále k otázce veřejného zájmu upozornil na ustanovení § 30 odst. 1 horního zákona, který stanoví, že výhradní ložiska se musí využívat hospodárně. Ve třetím odstavci téhož ustanovení je pak uvedeno, že při využívání výhradních ložisek je nutno zejména vydobýt zásoby výhradních ložisek včetně průvodních nerostů co nejúplněji a s co nejmenším znečištěním. Z tohoto krajský úřad usoudil, že řádné a hospodárné využití nerostných zásob v činných dobývacích prostorech je ve veřejném zájmu. Tento svůj závěr ještě podepřel odkazem na rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2009, č. j. 4 As 68/2008-138, č. 2254/2011 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že zájem na řádném využívání nerostného bohatství, který je nepochybně i zájmem veřejným, je naplněn i v případě, kdy je hornická činnost vykonávána organizací v rámci podnikatelské činnosti, protože organizace, jimž je provádění hornické činnosti povoleno, platí státu úhrady z dobývacího prostoru a z vydobytých nerostů. Závěrem k vymezení veřejného zájmu krajský úřad doplnil, že rozšíření dobývacího prostoru je v souladu s územním plánem města Neveklov. Žalovaný se v rámci napadeného rozhodnutí s touto částí odůvodnění ztotožnil a pouze ji nepatrně rozvedl (viz str. 8).
45. Krajský úřad následně přistoupil k porovnání zjištěného veřejného zájmu na pokračování těžby s veřejným zájmem na ochraně zvláště chráněných druhů živočichů. Dospěl k závěru, že pro živočichy vyskytující se převážně v okolí lomu se nejedná o zásah, který by na ně měl negativní vliv intenzitou rovnající se jejich vymizení z okolí dobývacího prostoru. Pro méně pohyblivé (bezobratlé) živočichy bude zásah razantnější a nelze vyloučit usmrcování jednotlivých exemplářů při realizaci záměru. V případě plazů to taktéž nelze vyloučit, nicméně mělo by k tomu docházet zcela ojediněle. Tento názor je dle krajského úřadu podpořen souhlasným stanoviskem EIA a závěrem uvedeným autorizovanou osobou v hodnocení vlivu navrženého zásahu „*Zahloubení a těžba v lokalitě Oušnice*“ podle ustanovení § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny, ze kterého vyplývá, že při realizaci záměru nelze očekávat ve zvýšené míře zásahy entomologicky cenné lokality a v případě obratlovců lze říct, že záměr nebude představovat významné negativní dotčení žádného ze zjištěných druhů obratlovců. Záměr je situován převážně do biologicky méně hodnotných biotopů a při vhodně provedených těžebních a rekultivačních pracích lze v daném území do budoucna očekávat zvýšení přirozené diverzity území. Z toho podle krajského úřadu vyplývá, že realizací záměru sice dojde k zásahu do života zvláště chráněných druhů, nicméně se jedná o zásah svou měrou akceptovatelný, protože pro předmětné druhy nepředstavuje významné riziko. K tomu krajský úřad odkázal na rozsudek NSS ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012-161, podle něhož je při řešení kolize veřejných zájmů třeba, aby bylo zachováno maximum z obou kolidujících zájmů, přičemž by mělo být identifikováno jádro a periferie kolidujícího veřejného zájmu a z obou veřejných zájmů, které jsou ve hře, by mělo být zachováno alespoň jejich jádro. V tomto případě bude při uskutečnění těžby
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

naplněn veřejný zájem na hospodárném a ekonomickém využití ložiska při minimálním negativním ovlivnění zvláště chráněných druhů živočichů, přičemž po ukončení těžby vznikne stanoviště pestřejší prostředí, které bude základem zvýšení diverzity v území. Z pohledu krajského úřadu konečná převaha zájmu na pokračování těžby nad zájmem ochrany přírody v tomto případě spočívá také ve skutečnosti, že se záměr týká území, které je již nyní těžbou zatíženo. Je zde tedy již vytvořeno zázemí pro těžbu, což sice automaticky neznamená, že by těžba měla být povolena, avšak vzhledem k nízké míře dopadů na zvláště chráněné živočichy je za předpokladu splnění stanovených podmínek možná. V posledku se krajský úřad věnuje zásahům do života jednotlivých druhů (především těch chráněných podle práva Evropského společenství, ale i těch zbylých) a možnostem předcházení zásahů negativních (viz str. 22 a násl.). Žalovaný se v rámci napadeného rozhodnutí i s tímto závěrem ztotožnil a jeho odůvodnění považoval za dostatečné. Dodal, že podle odborného hodnocení není dotčený prostor nijak unikátní a ve vztahu k dotčeným druhům lze očekávat v podstatě pouze částečné snížení nabídky potravních a hnízdních biotopů. Žalovaný shrnul, že se jedná o druhy živočichů v krajině rozšířené, které nejsou vázány na existující lom ani jeho bezprostřední okolí. Míru dotčení jednotlivých exemplářů lze podle něj hodnotit jako nevýznamnou.

46. Z výše uvedeného je dle soudu patrné, že se žalovaný všemi podmínkami ve vztahu k výjimce podle první věty ustanovení § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny zabýval, dostatečně identifikoval a odůvodnil existenci veřejného zájmu na pokračování těžby a následně jej poměřil s konkurujícím veřejným zájmem na ochraně životního prostředí v souladu s judikaturou NSS, zejména pak s rozsudkem ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012-161, č. 2879/2013 Sb. NSS. Veřejný zájem na ochraně životního prostředí podle něj bude při upřednostnění veřejného zájmu na pokračování těžby negativně ovlivněn jen v malé míře, která je oproti opačné variantě, tedy plnému zachování současného stavu přírody v okolí lomu, ale za současného nepokračování v těžbě nerostné suroviny, ještě akceptovatelná. Výše uvedenému odůvodnění soud pouze na okraj, bez vlivu na zákonnost rozhodnutí, vytýká toliko to, že ve prospěch veřejného zájmu nemůže sloužit argument, že pokračování těžby je v souladu s územním plánem města Neveklov. Z takové skutečnosti totiž nelze veřejný zájem dovodit (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2020, č. j. 8 As 63/2018-112).
47. Nicméně je třeba zdůraznit, že výše uvedené závěry žalobce v podané žalobě ani nijak nezpochybnuje, neboť, jak soud uvedl již v odst. 40, námitky uplatněné žalobcem proti části týkající se vyjádření České geologické služby, jsou relevantní výhradně pro otázku naléhavosti veřejného zájmu, která není u druhů, které nejsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, posuzována. Není přitom úkolem soudu, aby nad rámec argumentace uplatněné v žalobě procházel jednotlivá podání žalobce ve správním spise a za žalobce identifikoval veškeré námitky, které nebyly vypořádány. Bylo na žalobci, aby v žalobě dostatečně určitě uvedl, které námitky považuje za nedostatečně vypořádané a z jakého důvodu.
48. Z výše uvedených důvodů tak soud shledal žalobní námitky, které se vztahují k výroku I prvostupňového rozhodnutí, tj. udělení výjimky ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje slepýše křehkého (*Anguis fragilis*), zlatohlávka tmavého (*Oxythyrea funesta*), čmeláka (*Bombus spp.*) a mravence (*Formica spp.*), nedůvodnými.

Výjimka u druhů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství

49. Jiná je ovšem situace ohledně námitek proti těm částem rozhodnutí, které odpovídají výroku II prvostupňového rozhodnutí, tj. udělení výjimky ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje ještěrky obecné (*Lacerta agilis*), koroptve polní (*Perdix perdix*), ůhýka obecného (*Lanius collurio*) a výra velkého (*Bubo bubo*). Tyto druhy jsou totiž nejen zvláště chráněnými živočichy, ale současně jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, a proto se na udělení výjimky vztahují přísnější podmínky.
50. Právě sporným otázkám splnění a odůvodnění splnění těchto přísnějších podmínek žalobce věnoval převážnou část těch více rozvinutých žalobních námitek.
51. Z rozsudku NSS ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 2/2015-251, vyplývá, že v režimu ustanovení § 56 odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny je třeba „posoudit 1) existenci jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, 2) převahu takto určeného jiného veřejného zájmu nad zájmem na ochranu přírody, 3) neexistenci jiného uspokojivého řešení a konečně, že 4) provozované činnosti neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu ohroženého druhu z hlediska jeho ochrany“. Z téhož rozsudku rovněž vyplývá, že žadatel musí podmínky splňovat kumulativně a to, že pokud je již při zkoumání prvního či druhého kroku zřejmé, že žadatel nemůže uspět, je nadbytečné, aby správní orgán hodnotil splnění dalších předpokladů pro udělení výjimky.
52. Žalobce již v rámci svého vyjádření ze dne 11. 9. 2021 polemizoval o správnosti některých závěrů uvedených ve vyjádření České geologické služby, které bylo jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, a (výhradně) kterým žalovaný i krajský úřad argumentovali ve prospěch splnění podmínky naléhavého důvodu převažujícího veřejného zájmu.
53. Žalobce tomuto vyjádření vytkl, že v rámci pojednání o bilančních zásobách stavebního kamene ve Středočeském kraji podle něj z neznámých důvodů neuvádí lom Bělice v blízkosti Neveklova, u něhož byla prodloužena životnost o 20 let, a dále ani lomy Krhanice, Štileček a jiné. Konkrétně tedy identifikoval jiné zdroje stavebního kamene (lomy), které podle něj ve vyjádření České geologické služby nefigurují. Žalobce ve zmíněném vyjádření dále argumentoval například i proti závěrům České geologické služby, že potřeba pokračovat v těžbě nastane i z důvodu stavby dálnice D3. K tomu cituje z posudku „D3-Středočeská část“ zpracovaného Ing. J. T. v roce 2011, podle něhož potřeba kameniva nebude pro záměr (stavby středočeské části dálnice D3) příliš podstatná, naopak například při ražbě tunelů vznikne jeho významný přebytek.
54. Uvedenými námitkami tak žalobce rozporoval správnost a úplnost dokumentu užitého správními orgány k posouzení první podmínky pro udělení této části výjimky, tedy k **existenci naléhavých důvodů** převažujícího veřejného zájmu. Soud již výše uzavřel, že existenci převažujícího veřejného zájmu správní orgány posoudily a odůvodnily v souladu se zákonem. Z první podmínky jmenované v rámci rozsudku NSS ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 2/2015-251, tak zbývalo zabývat se otázkou, zda je zjištěný převažující veřejný zájem zároveň i zájmem naléhavým.
55. K naléhavosti pokračování těžby v lomu Ouštica krajský úřad uvedl, že **ze závěrů České geologické služby vyplývá**, že v horizontu 3 až 10 let bude na území ČR docházet na jednotlivých těžných ložiskách stavebního kamene a šterkopísků k dotěžení dostupných zásob, a tudíž i k riziku nenaplňování hospodářských potřeb státu (viz str. 9 prvostupňového rozhodnutí). Konkrétně pak (k žalobcovým námitkám) stran naléhavosti pokračování v těžbě v lomu Ouštica na straně 10 uvedl, že „[j]e otázkou, jestli krajskému úřadu přísluší hodnotit potřebu těžby na určitém ložisku. Dle jeho závěru tomu tak není, protože již v ust. § 1

zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství [...] je uvedeno, že účelem tohoto zákona je stanovit zásady ochrany a hospodárného využívání nerostného bohatství, zejména při vyhledávání a průzkumu, otvírce, přípravě a dobývání ložisek nerostů, úpravě a zušlechťování nerostů prováděných v souvislosti s jejich dobýváním, jakož i bezpečnosti provozu a ochrany životního prostředí při těchto činnostech. Vzhledem k tomuto ustanovení zákona č. 44/1988 Sb. má krajský úřad za to, že příslušným úřadem k posouzení nutnosti těžby, potřeby nerostu atd. je báňský úřad. K žalobcem uvedeným lomům, které dle něj ve vyjádření České geologické služby absentují, pak krajský úřad uvedl, že „není kompetentní sdělit spolku proč některé těžební prostory nejsou, ve výše uvedené části stanoviska ČGS vyjmenovány. Možná to bude tím, že se jedná pouze o vybrané lokality, možná podle nějakého klíče, nicméně přesný důvod, proč spolkem uvedené těžební prostory ve stanovisku nejsou, může sdělit jen zpracovatel stanoviska“.

56. V rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce mimo jiné namítal, že se krajský úřad v případě prokazování naléhavého převažujícího veřejného zájmu opíral o vyjádření České geologické služby a zopakoval již v minulosti tvrzené vady tohoto vyjádření, o nichž se domníval, že se s nimi krajský úřad nevypořádal. Konkrétně se jednalo o to, že podle něj ve vyjádření absentují některé významné těžební prostory s velkými zásobami. Dále uvedl, že do bilance stavební suroviny Česká geologická služba neuvedla ani budoucí zdroje kameniva z recyklací či materiálu vzniklého při stavební činnosti (ražbě tunelů při výstavbě dálnice D3 ve Středočeském kraji). Dalším argumentem žalobce ohledně nenaléhavosti pokračování těžby bylo, že výpadek těžby z lomu Oušnice by představoval asi jen 0,2 % roční těžby stavebního kamene v rámci ČR.
57. Žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí k námitkám žalobce týkajícím se naléhavosti (převažujícího veřejného zájmu) uvádí, že ze „*Surovinové politiky ČR*“ (dokumentu schváleného usnesením vlády č. 441 ze dne 14. 6. 2017) plyne, že ČR v oblasti stavebních surovin obecně směřuje k využití existujících ložisek a přípravě nových. Bere ohled na podporu lokální těžby z více menších ložisek, kterou upřednostňuje před těžbou z několika ložisek velkých s nutností následného transportu suroviny na dlouhé vzdálenosti. K jednotlivým novým záměrům je podle ní i s ohledem na ochranu přírody zapotřebí přistupovat s přiměřenou časovou perspektivou, neboť není možné využít dalších nových zdrojů ihned po dotěžení těch stávajících. Vzhledem ke zmíněnému žalovaný shledává dotěžení zásob v místě již dříve k těžbě využívanému i naléhavým důvodem. K vyjádření České geologické služby žalovaný doplnil (viz str. 8 napadeného rozhodnutí), že „[o]podstatněná není ani opakovaná námitka proti vyjádření ČGS, respektive k účelovosti jeho zadání, ke zpochybnění obsahu a úplnosti, protože orgánu ochrany přírody nepřísluší prověřovat skutečnosti, z nichž vyjádření z pohledu ložiskové geologie vychází, zejména pokud jde o jakost, využitelnost a kapacitu daného ložiska, technicko-ekonomické údaje a jejich srovnání s jinými lokalitami [...] MŽP znovu zdůrazňuje, že orgánu ochrany přírody také nenáleží řešit, resp. prověřovat a napravovat spolkem uváděná „rozporná vyjádření, zavádějící údaje a zamlčující podstatné parametry“ ve vyjádření ČGS, a to pro nedostatek kompetence, a proto jsou námitky nedostatků v odborném vyjádření ČGS jakož i údajně jejich neoprávněné převzetí do rozhodování ve věci bez dopadu na rozhodnutí“. Žalovaný k tomu na straně 9 napadeného rozhodnutí dodává, že se ztotožňuje se závěry krajského úřadu stran jeho nepřislušnosti hodnotit potřebu těžby na určitém ložisku, protože to je zřejmou kompetencí báňského úřadu. Orgánu ochrany přírody podle žalovaného nepřísluší posuzovat nutnost těžby, předložené podklady k žádosti využil toliko z pohledu toho, jak se navrhovaná činnost dotýká zájmů ochrany přírody. Žalovaný na téže straně také uvedl, že nevidí vadu ve využití

vyjádření České geologické služby coby opory při uvážení naléhavosti veřejného zájmu a že z tohoto vyjádření vyplývá určitá naléhavost, o které svědčí, že Česká geologická služba eviduje záměry těžby, které se připravují 7 až 11 let s nejasným výsledkem. V žádném případě není okamžitě možné využít další nové zdroje či pokračovat v těžbě na stávajících ložiscích až po dotěžení ložisek stávajících. Velká část výhradních ložisek nevyhrazených surovin se přitom blíží dotěžení. Česká geologická služba dle žalovaného ve Středočeském kraji rovněž upozorňuje na vysoký počet ložisek s nízkou životností, což povede k výpadkům dostupných zdrojů stavebních surovin.

58. Soud podotýká, že vyjádření České geologické služby je podkladem rozhodnutí. I když nemá žalovaný resp. krajský úřad odborné kompetence k věcnému přezkumu některých závěrů uvedených ve vyjádření České geologické služby, tak musí takový podklad hodnotit z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti. **Pokud žalobce předložil argumenty, které neumí žalovaný (nebo krajský úřad) zodpovědět, nenachází na ně odpověď ani v podkladech rozhodnutí (např. ve vyjádření České geologické služby) a nejsou-li tyto argumenty zjevně iracionální, měl si vyžádat doplnění rozporovaného vyjádření České geologické služby.** Správní orgány tak pochybily, když se odmítly z důvodu domnělého nedostatku pravomoci blíže zabývat správností a úplností závěrů vyjádření České geologické služby, a to i přes výslovné, poměrně konkrétní a opakované námitky žalobce. Soudu tak nezbyvá než přisvědčit námitce žalobce, že se oba správní orgány odmítly blíže zabývat správností závěrů České geologické služby a blíže posoudit jednu z podmínek, jejíž splnění je nutným předpokladem pro vyhovění žádosti o výjimku ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, tedy naléhavosti veřejného zájmu (pokračování těžby).
59. Na tomto místě soud podotýká, že nezpochybňuje věcnou správnost vyjádření České geologické služby ani její odbornou způsobilost k jeho vypracování. Zásadní pochybení totiž dle soudu nutně nespočívá již v předmětném vyjádření, ale až v následném postupu krajského úřadu a žalovaného, kteří si nevyžádali doplnění podkladů (např. právě i prostřednictvím doplnění vyjádření České geologické služby), na jejichž základě by byli schopni odborně vypořádat žalobcem uplatněné námitky. Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že zjištěný nedostatek nelze napravit v průběhu soudního řízení, např. prostřednictvím vyjádření k žalobě nebo dokazováním prostřednictvím doplněného vyjádření České geologické služby, neboť takovým postupem by soud nahrazoval činnost žalovaného, což mu s ohledem na zásadu subsidiarity soudního přezkumu nepřísluší.
60. Ačkoli Česká geologická služba velmi podrobně odůvodnila, že **došla k závěru o jisté naléhavosti pokračování těžby** v lomu Ouštice, tak žalobce vznesl v průběhu správního řízení proti jejím závěrům některé konkrétní námitky. Aniž by soud zpochybňoval odborné závěry České geologické služby, je zapotřebí připustit, že pokud Česká geologická služba seznala, že v horizontu 10 let může docházet k dotěžení dostupných zásob a hrozí tak riziko nenaplňování hospodářských potřeb státu, tak pokud by se žalobcova tvrzení o nezahrnutí některých lomů s významnými zásobami či významném přebytku kameniva z ražby tunelů dálnice D3 ukázala pravdivými, mohlo by to mít dopad i na závěr o tom, jak je pokračování těžby v kamenolomu Ouštice naléhavé. Soud znovu zdůrazňuje, že stejně jako orgány ochrany přírody nedisponuje potřebnou erudicí k věcnému posouzení toho, jestli byly žalobcovy námitky proti vyjádření důvodné, případně zda by vůbec jejich důvodnost mohla na závěru o naléhavosti těžby čehokoliv změnit. Problémem, který v projednávané věci nastal, je ovšem to, že se žalovaný těmito otázkami vůbec nezabýval. Bez ozřejmění těchto

námitek z vyjádření nekriticky vycházel. Nevyžádal si doplnění vyjádření České geologické služby, případně do spisu nedoplnil jiný podklad, ze kterého by mohl dovodit, že žalobcovy námitky nemohou mít vliv na závěr o naléhavosti veřejného zájmu.

61. Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí skutečně nedostatečně vypořádal námitky žalobce, když se jimi věcně nezabýval. Žalovaný sice sdělil právní důvod (domnělý nedostatek pravomoci), proč se námitkami věcně nezabýval – tento právní argument ovšem neobstál. Tento nesprávný právní názor potom způsobil, že správní spis neobsahuje dostatek podkladů, na jejichž základě by bylo možné argumentaci žalobce směřující proti části vyjádření České geologické služby vypořádat. Řízení tak bylo zatíženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění.
62. Soud dále považuje za vhodné doplnit, že netvrdí, že orgány ochrany přírody jsou nebo by měly být kompetentní učinit si vlastní závěry stran odborných či technických závěrů uvedených ve vyjádření, nicméně pokud jsou tyto závěry účastníkem řízení zpochybněny, je úkolem orgánu ochrany přírody tyto pochybnosti rozptýlit, což mohl při nedostatku vlastní erudice učinit například požadavkem adresovaným České geologické službě na doplňující odůvodnění některých jejích závěrů, aby bylo postaveno najisto, zda Česká geologická služba při vyslovení svých závěrů o **naléhavosti** veřejného zájmu zohlednila i existenci (činnost) lomů zmíněných žalobcem. Obdobné lze říci i o zásobách kameniva z ražby tunelů při stavbě dálnice D3 a případně dalších dostatečně konkrétně vymezených námitkách směřujících proti vyjádření České geologické služby. Těmito doplňujícími zjištěními pak mohly orgány ochrany přírody i přesvědčivě potvrdit či vyvrátit žalobcovy pochybnosti. Správní orgány si rovněž mohly relevantní informace k posouzení naléhavosti spočívající v tom, že v lokalitě postupně dochází k vyčerpávání zásob stavebního kamene v provozovaných lomech, vyžádat od báňského úřadu, případně jiného odborně způsobilého orgánu či osoby. Takový požadavek a postup je zcela v souladu se zásadou materiální pravdy a jedině podobným postupem mohlo dojít k vydání věcně přezkoumatelného rozhodnutí podloženého dostatečně zjištěným skutkovým stavem.
63. Dále je nutné korigovat názor žalovaného, že mu nenáleží prověřovat a napravovat případné nepravdy či zavádějící údaje v podkladech pro nedostatek kompetence. Žalovaný má povinnosti vyplývající mu ze základních zásad správního řízení, zejména pak z § 3 správního řádu, který mu ukládá zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Rozhodnutí žalovaného musí být přesvědčivé a přezkoumatelné, proto musí tyto požadavky splňovat i podklady, jejichž obsahu se dovolává. Jsou-li některému z podkladů vytýkány určité nedostatky, musí žalovaný posoudit, zda i přes tyto námitky lze považovat podklad za přesvědčivý a odůvodněný, nebo je třeba ho doplnit. Pokud správní orgán sám není na základě námitek odborně kompetentní ověřit si správnost a úplnost podkladu pro vydání rozhodnutí, je jeho povinností obstarat si doplňující podklady, které tyto námitky potvrzují či vyvracejí, chce-li z takového podkladu v odůvodnění svého rozhodnutí vycházet. Nelze ani souhlasit s tvrzením žalovaného, že tato námitka o nesprávnosti či neúplnosti vyjádření České geologické služby je bez dopadů na rozhodnutí, protože pokud by byl závěr o naléhavosti pokračování v těžbě postavený právě na vyjádření České geologické služby úspěšně zpochybněn, nemohlo by dojít ke splnění všech zákonných podmínek, a tedy ani k udělení výjimky ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství.

64. Soud dále upozorňuje, že správní orgány pochybily i v tom, že měly za to, že nejsou příslušné k hodnocení potřeby těžby v konkrétním lomu, protože to je podle nich (výhradně) kompetencí báňského úřadu. Ovšem odkaz krajského úřadu na příslušnost podle horního zákona, aprobevovaný žalovaným v napadeném rozhodnutí, je pro věc zcela irrelevantní. V projednávané věci se jedná o řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny. K projednání věci spočívající v udělení výjimek podle ustanovení § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny je podle § 77 odst. 5 písm. o) zákona o ochraně přírody a krajiny příslušný krajský úřad. Odvolacím orgánem je poté žalovaný. Zákon o ochraně přírody a krajiny pak krajskému úřadu (resp. v odvolacím řízení žalovanému) v § 56 odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. c) výslovně ukládá v řízení o povolení předmětné výjimky mimo jiné posoudit existenci naléhavého důvodu převažujícího veřejného zájmu. Pokud je tak v konkrétním řízení podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny shledán veřejný zájem v pokračování těžby v konkrétním kamenolomu, vzniká žalovanému povinnost naléhavost pokračování těžby posoudit z titulu zákona o ochraně přírody a krajiny bez jakékoliv vazby na horní zákon. Svým postupem tak správní orgány nedostály své zákonné povinnosti posuzovat naléhavost zjištěného veřejného zájmu.
65. Vzhledem ke skutečnosti, že došlo k pochybením správních orgánů již v rámci posuzování první z podmínek vytyčených již citovaným rozsudkem NSS ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 2/2015-251, soud se otázkou splnění dalších podmínek pro udělení této části výjimky již nezabýval. Z téhož rozsudku totiž plyne, že podmínky musejí být splněny kumulativně a pokud je již při zkoumání prvního či druhého kroku zřejmé, že žadatel nemůže uspět, je nadbytečné, aby správní orgán hodnotil splnění dalších předpokladů pro udělení výjimky. Ačkoliv není postaveno najisto, zda žadatelka se svou žádostí může či nemůže uspět, lze tento rozsudek dle názoru soudu přiměřeně aplikovat i na rozhodování správních orgánů a soudu. Pokud není závěr o splnění již první z podmínek podložen dostatečně zjištěným skutkovým stavem a nelze tak posoudit, zda je převažující veřejný zájem skutečně naléhavý, je předčasné zkoumat, zda byly naplněny zbylé podmínky, protože jejich posouzení by bylo ze strany soudu ryze spekulativní, neboť by muselo vycházet z předpokladu, jak by tomu bylo, pokud by byla splněna první podmínka. Tímto ovšem soud nevylučuje, že žadatelka veškeré další podmínky splnit mohla a tyto mohly být správními orgány současně přezkoumatelně odůvodněny. Hodnocení jejich splnění (včetně řádného odůvodnění závěru o jejich splnění) je však s ohledem na vše výše uvedené předčasné. Předčasnost vypořádání vyplývá (po zohlednění aktuálního skutkového stavu) i z rozsudku NSS ze dne 4. 4. 2025, č. j. 10 As 3/2025-143, ve kterém uvedl, že *„je třeba uvést, že jsou-li splněny podmínky pro povolení výjimky, tedy je-li shledán převažující veřejný zájem na provedení záměru, není už při posuzování podmínky třetí namístě zkoumat jiné uspokojivé řešení spočívající v tom, že by se nedělo vůbec nic. To znamená, že je-li na záměru shledán veřejný zájem, logicky jako jiné uspokojivé řešení nepřichází v úvahu tzv. nulová varianta.“* Žalobkyně rozporovala i nevyhodnocení variant řešení, jak je ovšem patrné, bez přezkoumatelných závěrů o splnění podmínky naléhavosti zjištěného veřejného zájmu nelze aprobevovat případný postup variantního posuzování.
66. Z tohoto důvodu se soud nezabýval zbývajících námitkami vázanými ke zbývajícím podmínkám výjimky udělované v režimu ustanovení § 56 odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny.

Závěr a náklady řízení

67. S ohledem na shora uvedené závěry soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.).
68. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný se v dalším řízení především řádně vypořádá s žalobcovými námitkami zpochybňujícími podklady, na jejichž základě žalovaný rozhoduje. K tomu si žalovaný při nedostatku vlastní erudice stran posouzení správnosti vyjádření České geologické služby opatří vyjádření či jiné podklady od orgánů či osob v tomto ohledu erudovaných. Ač obdobné vady vykazuje i rozhodnutí prvostupňové, nepřistoupil soud k jeho zrušení, neboť to s ohledem na možnost odstranění vad odůvodnění v odvolacím řízení není nutné a soud ostatně takovou povinnost ani nemá (§ 78 odst. 3 s. ř. s. *a contrario*).
69. Soud neprovedl dokazování listinou, kterou předložila žadatelka v rámci svého vyjádření k žalobě (reakce České geologické služby na žalobní body ze dne 12. 6. 2023), neboť pro rozhodnutí ve věci není třeba tento důkaz provádět (viz bod 59 rozsudku). Pro nadbytečnost soud neprovedl ani důkazní návrh žalobce (usnesením báňského úřadu ze dne 4. 10. 2023, č. j. SBS 44706/2023/OBÚ-02). Předkládané usnesení báňského úřadu totiž nemohlo mít vliv na posouzení naléhavosti veřejného zájmu v rámci rozhodování žalovaného, neboť bylo vydáno až po vydání napadeného rozhodnutí. Pro projednávanou věc (přezkum napadeného rozhodnutí) bylo tedy irelevantní. Tímto soud však nijak nezpochybňuje možnou relevanci obou uvedených listin v rámci opětovného projednání věci.
70. Druhým a třetím výrokem soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl úspěšný, náleží podle § 60 odst. 1 s. ř. s. plná náhrada nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč a zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč za podání žaloby. Nárok na náhradu nákladů řízení nemá žadatelka, protože jí soud neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. června 2025

Lenka Oulíková v. r.

předsedkyně senátu